

[Lilli Gyldenkilde]

ikke det bliver fulgt op, så kommer der ikke noget ud af det.

At erhvervslivet nok skal klare dette ene og alene, hvis ikke der bliver grebet ind fra folketingets side, kan det ikke være rimeligt at stå og sige fra folketingets talerstol. Vi har jo grebet ind hele tiden. At vi har brugt forskellige metoder til at gribe ind, er så en anden sag, men man griber jo ind hele tiden, for det kommer altså ikke af sig selv. Vi bliver nødt til at give meldinger om, at folketinget ikke vil finde sig i, at der stadig væk er 10.000–15.000 unge mennesker, der ikke kan få lære- og praktikpladser.

Må jeg have lov til at sige til socialdemokraterne, at jeg selvfølgelig er lidt skuffet, men vi kan jo se, hvor langt vi kan komme i de videre drøftelser. Man synes jo, at ens eget barn er det kønneste, det synes vi vel alle sammen. Vores forslag synes vi er det bedste. Vi har gang på gang fremsat det, fordi vi synes, at det er den rigtige vej at gå.

Må jeg sige til hr. Tørnæs, som var inde på, at det var lidt svært at sige noget nyt om det her, at det kan jeg da godt forstå. Hr. Tørnæs' bud var i øvrigt, at man skulle gøre det, regeringen siger, og så må jeg sige: hvad nyt er der i det? Hvad nyt er der i, at man hele tiden tror, at erhvervslivet nok skal klare dette alene? Det har man sagt i årevis, så det er der ikke noget nyt i. Man kan vel ikke fortænke SF i, at vi kommer med de forslag, som vi mener er nye, og som vi mener må drøftes op til flere gange, før det lykkes os at slå igennem med grundtanken i det. Det er meget vigtigt for os, at i alt fald ministeren har forstået, hvad det er, vi mener med det her. Så siger hr. Tørnæs, at vi har en særlig forkærlighed for EFG. Ja, vi har en særlig forkærlighed for EFG, men dermed være ikke sagt, at de unge lærlinge, der i øjeblikket ikke går på EFG, ikke skal have deres uddannelse, selvfølgelig ikke. Men vi har en særlig forkærlighed for EFG, fordi vi mener, det er en bedre uddannelse, så det er fuldstændig rigtigt.

Hr. Ole Vig Jensen holdt en smuk tale, og det er man jo også nødt til. Når man slutter op om det, der er lavet, og er enig i, at det, der er lavet, er godt nok, så er man jo nødt til at holde en smuk tale. Men realiteten, hr. Ole Vig Jensen, er altså, at det ikke er nok at sige, at godt begyndt er halvt fuldendt. For det betyder nemlig, at selv om det skulle lyk-

kes at komme igennem med at få halvdelen i praktikplads, så vil der være halvdelen tilbage, og det er ganske mange unge mennesker, som ikke får et praktikjob. Derfor bliver man altså nødt til at gøre en bedre indsats, end man har gjort indtil nu.

Hr. Poulsgaard har sine bekymringer helt, helt andre steder end ved forslaget her og det faktum, at vi skal hjælpe de unge mennesker. Vi hører jo og har hørt de sidste 14 dage, hvem det er, der bekymrer hr. Poulsgaard mest, og hvem det er, der ikke får lomme-penge nok, og det skulle jo også komme ind i denne debat, at vi sagde, at vi kunne bruge pengene fra kongehuset og militæret. Det er en fordel, hr. Poulsgaard, hvis man læser de forslag, man skal være ordfører vedrørende. Og så tror jeg i øvrigt, at jeg vil lade det være nok med den bemærkning i den anledning.

Så taler hr. Poulsgaard om frihed, og det gør man jo gerne fra den side. Hr. Poulsgaard sagde her – jeg citerer, hvad hr. Poulsgaard sagde – at vi i SF mente, at alle andre herinde var nogle reaktionære bæster. Det er ikke rigtigt, hr. Poulsgaard. Det, der er rigtigt, er, at nytænkning har trange kår herinde. At jeg netop skal sige det til hr. Poulsgaard, er selvfølgelig ikke nogen tilfældighed.

VS mener, at dele af forslaget er rigtige, men kan ikke støtte det hele og er bekymret for, at lærlingenes overenskomstforhold skal blive forringet, fordi vi siger, at de skal have deres lønninger via AER-fonden. Det er ikke rigtigt. Der er stadig væk behov for, at man får forhandlet overenskomster. Der er ikke noget med, at vi indfører nye bestemmelser om uddannelsesløn eller noget som helst andet. Dette forslag hviler på de forudsætninger, som er på overenskomstrådet for lærlinge. Det, vi siger, er bare, at det skal finansieres af nogle andre end i dag.

Det er bestemt ikke sådan, fru Elisabeth Bruun Olesen, at arbejdsgiverne slipper billigere af den grund. De kommer til at betale lidt mere til dette, og det mener jeg er nødvendigt, når de ikke vil påtage sig den forpligtelse, de har i et privatkapitalistisk samfund, hvor man fastholder, at det er erhvervslivet, som skal stille uddannelser og arbejdspladser til rådighed for folk. Vil det ikke gøre det, så må det betale for det, og det er det, vi forsøger at sige med dette forslag.